

J. nr.: 27273

Dato: 28. marts 2022

SAGSØGTES PROCESSKRIFT B

I sagen BS-6031/2020-FRB

SAGSØGER:

Advokat Eva Tofteberg Persson

(selv)

mod

SAGSØGTE:

Helmer Arne John Christensen

(Advokat Søren Noringriis)

Sagsøgte nedlægger følgende

PÅSTANDE:

Overfor sagsøgers påstand A – C Frifindelse

Sagsøgte noterer sig, at sagsøger i sit korrigerede supplerende processkrift 1 af 8. marts 2022 har ændret påstand 1 til påstand A, hvori der henvises til straffelovens injuriebestemmelser og ikke til straffelovens § 267, påstand 2 til påstand B, der udgøres af i alt 81 underliggende påstande, og påstand 3 til påstand C, der udover litreringen ses at være uændret.

Sagsøgers påstand A anses materielt for identisk med den tidligere påstand 1, og således at sagsøger fortsat påberåber sig straffelovens §§ 267 og 268 med hjemmel til fængselsstraf på op til 2 år.

Sagsøgers påstand B omfatter ytringer fremsat i henholdsvis:

- 1) sagsøgtes adfærdsklage af 8. juni 2016, bilag 2, Påstand B 1) – 5)
- 2) sagsøgtes henvendelse til SKAT af 9. juni 2016, bilag 5, Påstand B 6)

- 3) sagsøgtes skrivelse til Advokatnævnet den 22. juni 2016, bilag 6, Påstand B 7) – 15)
- 4) sagsøgtes skrivelse til Advokatnævnet den 10. juli 2016, bilag 9, Påstand B 16)
- 5) sagsøgtes svarskrift af 2. december 2017, bilag 13, Påstand B 17) – 30)
- 6) sagsøgtes processkrift af 4. december 2017, bilag 14, Påstand B 31)
- 7) sagsøgtes mail af 18. december 2017, bilag 16, Påstand B 32)
- 8) sagsøgtes duplik af 1. januar 2018, bilag 18, Påstand B 33) – 42)
- 9) sagsøgtes processkrift af 10. januar 2018, bilag 19, Påstand B 43) – 46)
- 10) sagsøgtes processkrift af 23. januar 2018, bilag 20, Påstand B 47) – 53)
- 11) sagsøgtes processkrift af 11. juni 2018, bilag 21, Påstand B 54)
- 12) sagsøgtes processkrift af 1. august 2018, bilag 22, Påstand B 55) – 61)
- 13) sagsøgtes skrivelse til Advokatnævnet den 28. januar 2019, bilag 23, Påstand B 62) – 72)
- 14) sagsøgtes partsforklaring afgivet den 11. november 2019, protokolleret i dom, Påstand B 73) 77)
- 15) sagsøgtes udtalelser på et forberedende retsmøde den 17. september 2020, protokolleret i retsbog, Påstand B 78) – 79)
- 16) sagsøgtes udtalelser på et forberedende retsmøde den 14. november 2021, protokolleret i retsbog, Påstand B 80) – 81)

Sagsøgers påstand B omfatter således ytringer fremsat i perioden 8. juni 2016 til 14. november 2021. Der henvises i denne forbindelse til sagsøgtes processkrift A, hvori sagsøgte redegjorde for, at adgangen til privat påtale bortfalder, såfremt der ikke er anlagt sag inden 6 måneder efter, at forurettede har fået sådan kundskab, at pågældende har et tilstrækkeligt grundlag for sagsanlæg, hvilket indebærer at sagsøgers adgang til at rejse krav i anledning af ytringerne omfattet af sagsøgers påstand B 1) – 72) er bortfaldet.

Dette blev drøftet på det forberedende retsmøde afholdt den 31. januar 2022, hvor sagsøger erklærede sig enig i sagsøgtes opfattelse og i hvilken forbindelse sagsøger udtalte:

”Advokat Eva Tofteberg Persson... bemærkede, at hun ikke ville gøre de ytringer gældende, der var strafferetligt forældet.”

Sagsøgte fastholder, at sagsøger er afskåret fra at rejse noget krav i henhold til straffeloven for ytringerne omfattet af påstand B 1) – 72) og det gøres gældende, at det skal have omkostningsmæssige konsekvenser, at sagsøgte på trods af sagsøgers udtrykkelige proceserklæring er nødsaget til at forholde sig hertil.

Det bemærkes, at de fremsatte ytringer (forældede som ikke-forældede) alle vedrører én og samme sag; nemlig en telefonsamtale mellem parterne den 27. januar 2014 og det derefter følgende forløb. De bilag m.m., der er påberåbt af sagsøger, omfatter alle procesindlæg i det efterfølgende retlige forløb, og der er således tale om én og samme sag med i alt 13 skriftlige indlæg for relevante myndigheder, der har givet sagsøger anledning til at nedlægge påstand om ærekrænkelser, samt 3 forklaringer, protokolleret af retten. Der er således ikke tale om op til 81 ytringer fremsat i forskellige sammenhænge og overfor en varierende kreds af modtagere.

Sagen udspringer af en tvist mellem en advokat og en privatperson vedrørende berettigelsen af et honorarkrav på kr. 4.375 incl. moms, hvilket foreløbigt har givet anledning til 2 byretssager anlagt af henholdsvis en ikke eksisterende juridisk person Concilio & Co advokatfirma og af sagsøger i

nærværende sag. Havde Concilio & Co advokatfirma, Concilio & Co advokatfirma I/S og/eller Paragraph3 I/S samt sagsøger blot koncentreret sig om at inddrive det honorarkrav, man anså for berettiget, ville forløbet for længst have fundet sin endelige afslutning.

Undervejs i dette forløb har parterne afgivet et betydeligt antal processkrifter med et samlet omfang på mere end 100 sider med tilhørende bilag, hvilket ud fra en objektiv betragtning og med skyldig hensyntagen til sagens økonomiske aspekt demonstrerer, at processen, der omfatter en professionel part, der handler indenfor sit fagområde, og en privatperson, har været unødigt omfangsrig og tidskrævende og med et personligt engagement, der ligger langt ud over, hvad der sædvanligvis udfoldes ved en inkassosag omfattende en advokats honorarkrav på kr. 4.375 incl. moms, hvorfor Concilio & Co advokatfirma I/S v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson og sagsøger som sagsøgere således selv har givet anledning til, at tonen til tider har været ligefrem.

Ingen af de fremsatte ytringer (forældede som ikke-forældede) er fremsat overfor andre end de offentlige myndigheder m.m., der skulle behandle de pågældende sager, og ingen ytringer er således fremsat overfor en videre kreds af personer.

I denne forbindelse henvises til Advokatnævnets omfattende praksis, hvorefter der generelt anerkendes ganske vide grænser for under en retssag at fremkomme med ytringer om en parts opfattelse af sagens faktiske og retlige omstændigheder, hvis disse ytringer med rimelighed kan siges at understøtte de fremsatte påstande og anbringender i sagen. I en konkret sag fandtes det ikke i strid med de advokatetiske regler, at en part blev kaldt ”fjols”.

Endvidere henvises til straffelovens § 269, stk. 1, sammenholdt med artikel 10 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, hvorefter der gælder en særlig vid adgang til straffri ytringer vedrørende personer, der opererer i det offentlige rum, blandt andet med advokatbistand til klienter, og som derfor tilhører en målgruppe, der må tåle at blive udsat for kritik og værdidomme, uden at det anses for ærekrænkende. Når man vælger at varetage et hverv indenfor denne persongruppe, må man følgelig mentalt være klædt tilstrækkeligt på til at kunne blive mødt med ytringer, der overfor andre persongrupper kunne opfattes stødende eller ærekrænkende.

De ytringer, der måtte kunne gøres gældende i nærværende sag, skal ses i denne sammenhæng, herunder at sagsøgte som privatperson har haft god grund til at være frustreret og vred, og at samtlige ytringer (forældede som ikke-forældede) er fremsat til berettiget varetagelse af sagsøgtes egne interesser, idet sagsøgte efter et meget langvarigt forløb modtaget en faktura uden angivelse af CVR-nr fra en ham ukendt ikke eksisterende juridisk person, med efterfølgende stævning for et krav, som han mener er forkert, urimeligt og manipuleret, efter at have fået sin klage til Advokatnævnet afvist efter hans opfattelse på grund af sagsøgers manipulationer og løgne, og idet sagsøgte undervejs i forløbet har følt sig truet af sagsøger i et forsøg på at bortcensurere sagsøgtes forklaring og bilag.

Det bestrides på dette grundlag, at de fremsatte ytringer (forældede som ikke-forældede) i den konkrete sammenhæng, hvori de er fremsat, er egnet til at virke ærekrænkende, og det bestrides, at sagsøgte har haft forsæt hertil.

Som sagen foreligger til pådømmelse, bestrides det, at samtlige fremsatte ytringer (forældede som ikke-forældede) omfatter sagsøger i nærværende sag, herunder idet de processkrifter m.m., sagsøger har fremlagt til støtte for sin påstand B, vedrører andre parter end sagsøger. Det bemærkes i den forbindelse, at den omstændighed at sagsøgte af Landsretten blev frifundet overfor Concilio & Co

advokatfirma I/S v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson med den begrundelse, at Landsretten ikke ”som påstandene er nedlagt og sagen forelagt” kunne fastslå, at Concilio & Co advokatfirma I/S v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson var påtaleberettigede, er ensbetydende med, at de fremsatte ytringer (forældede som ikke-forældede) vedrører sagsøger og kan gøres gældende af denne. Tværtimod understreger Landsrettens præmisser, at Concilio & Co advokatfirma I/S v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson og sagsøger igennem hele forløbet selv har givet anledning til en betydelig forvirring i relation til sin partsangivelse, hvilket har været medvirkende til de frustrationer, sagsøgte har haft vedrørende forløbet, og hvilket forløb således alene kan tilskrives og bebrejdes Concilio & Co advokatfirma I/S v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson og sagsøger.

For samtlige fremsatte ytringer (forældede som ikke-forældede) har sagsøgte haft en rimelig anledning til at fremsætte disse og han har således i tilstrækkeligt omfang vurderet og undersøgt forholdene og dermed udført de undersøgelser og overvejelser, der var nødvendige, og der kan således for hver enkelt ytring føres sandhedsbevis samt redegøres for baggrunden for den fremsatte ytring og i hvilken sammenhæng denne er indgået.

Således fandt sagsøgte det stærkt problematisk, at det overfor Advokatnævnet i klagesvar af 8. juni 2016 blev fremhævet, at sagsøgte i forbindelse med parternes telefonsamtale den 27. januar 2014 angiveligt skulle have ”ytret ønske om at få udarbejdet testamentet hurtigt, herunder fordi, arvingens far (en ven til Klager, som var i besiddelse af de til testamentets færdiggørelse nødvendige oplysninger) kunne være svær at få fat i pga. skiftende arbejdstider også i udlandet, valgte jeg at fremsende det første udkast til testamente (bilag 5) sammen med den første e-mail med pris oplysningerne til Indklagede (bilag 3).” Denne oplyste blev imidlertid først oplyst af sagsøgte i en mail afsendt 2 dage senere. I samme forløb er det overfor Advokatnævnet i klagesvar af 29. juni 2016 angivet, at sagens hastende karakter var begrundet i, at sagsøgte havde lagt en besked på telefonsvarer, hvilket skal ses i sammenhæng med, at sagsøgte alene bad om en opringning uden angivelse af noget presserende forløb.

Endvidere fandt sagsøgte det stærkt problematisk, at der til støtte for det omtvistede honorarkrav er henvist til en tidsregistrering med et tidsforbrug den 27. januar 2014 på 1½ time vedrørende udarbejdelse af testamente og ¼ time på email, i alt 1¾ time. Sagsøgte har ved fremlæggelse af sin ankomst og afgang fra Kildeskovshallen dokumenteret, at han forlod hallen kl. 15.47 og med en skønnet transporttid på 15 minutter har han tidligst været hjemme kl. ca. 16.10, hvor han ca. kl. 16.20 har den telefonsamtale med sagsøger, der dannede baggrund for udarbejdelsen af testamentet, der blev fremsendt med mail samme dag kl. 17.10 og således ikke over 45 minutter efter samtalestart.

Vedrørende ytringerne om skattesnyd og sort arbejde bemærkes, at sagsøgte efter modtagelsen af den omtvistede faktura rettede henvendelse til SKAT, da fakturaen fremstod som fremsendt af et sagsøgte ukendt firma og uden angivelse af CVR.nr. SKAT's medarbejder bad sagsøgte fremsende fakturaen via SKAT's hjemmeside og sagsøgte blev guidet hen til blanketten ”Skriv til os (borger)”, der i sin overskrift er fortrykt ”Anmeldelse af skattesnyd og sort arbejde.” Af bilag 5 fremgår endvidere, at sagsøgte alene foretager anmeldelse af ”Eva Persson/Consilio & Co” for manglende CVR.nr. Dette er i tillæg til ekstrakt dateret 20. december 2019 fejlagtigt refereret som ”Det gøres indledningsvis gældende, at visse af de særdeles grove, ærekrænkende udtalelser retter sig direkte mod virksomheden Concilio & Co I/S. Til eksempel (men ikke begrænset til!) kan nævnes: ”An-

meldelse af skattesnyd og sort arbejde” (ekstraktens side 157)”. Til brug for pågældende sag, var teksten nu forvansket fra Consilio & Co til Consilio & Co I/S.

I sammenhæng hermed fremhæves, at det overfor Advokatnævnet i klagesvar af 28. juni 2016 er anført ”Det er korrekt, at selve fakturaen (faktura 82909 af 11. december 2015) ikke er forsynet med et CVR-nr. Det er en fejl, som er sket, da der skulle lægges nyt paradigma ind i vores advokatsystem. Fejlen blev rettet efter ganske kort tid, og naturligvis fremgår CVR-nummeret i dag på alle fakturaer!”. På det pågældende tidspunkt var Consilio & Co I/S ikke registreret med et CVR.nr., hvorfor sagsøgte med rette har opfattet det anførte som manipulation.

Til dokumentation for sin sagsbehandling er der i flere processkrifter og klagesvar til Advokatnævnet henvist til mail af 11. december 2015, hvori den omtvistede faktura fremsendes, og efterfølgende rykker i mail af 11. maj 2016, begge mails er sendt til john-helmer@vip.cybercity.dk. Imidlertid er pågældende mailadresse nedlagt i 2014, hvilket man var bekendt med i henhold til advokatfirmaets sagslog, hvor det ud for 11. maj 2016 er anført ”Kan ikke leveres...”. Forløbet skal ses i sammenhæng med, at man på dette tidspunkt var bekendt med sagsøgtes nye mailadresse, som var anvendt i mail af 28. juni 2014.

Endelig bemærkes, at sagsøgte og dennes tidligere advokater gentagne gange er blevet udsat for henvendelser, man ikke har kunnet tolke som andet end trusler om sagsanlæg, erstatningssager og retssager.

I mail af 8. juni 2016 til advokatsamfundet anføres blandt andet ”Der bemærkes, at der tages skarp afstand fra de stærkt injurierende og meget krænkende påstande, der fremføres i klagen til Advokatnævnet, og det vil blive vurderet, om der på den baggrund er grundlag for et injuriersøgsmål ved domstolene. Måtte jeg konstatere, at nogle tilsvarende grove fornærmelige ord eller sigtelser er fremført i andre sammenhænge end over for Advokatnævnet, vil der utvivlsomt blive ”indledt en sag om overtrædelse af Straffelovens § 267”.”

I klagesvar af 8. juni 2016 anføres ”Der tages skarp afstand fra de stærkt injurierende og meget krænkende påstande, der fremføres i klagen til Advokatnævnet, og det vil blive vurderet, om der på den baggrund er grundlag for et ”injuriersøgsmål ved domstolene”. Måtte jeg konstatere, at nogle tilsvarende grove fornærmelige ord eller sigtelser er fremført i andre sammenhænge end over for Advokatnævnet, vil der utvivlsomt blive indledt en sag om overtrædelse af Straffelovens § 267.”

I mail af 7. februar 2020 til Retten på Frederiksberg anføres ”Det er min meget klare opfattelse, at sagsøgtes advokat kan have pådraget sig et erstatningsansvar, ved ikke tidligere (fjænd længe efter, at sagen var hovedforhandlet!!) at have gjort gældende, at Concilio & Co ikke var rette sagsøger. Af sagsøgtes advokat ”i den omfangsrige sag” tilsyneladende har overset dette anbringende, er ikke en undskyldning, da dette anbringende netop senere er klart og eksplicit frafaldet (hvilket advokat Løfberg tilsyneladende også har overset!). Der tages for god ordens skyld forbehold for at rejse krav i anledning af et evt. tab, som Concilio & Co eller undertegnede personligt måtte lide som følge af advokat Løfbergs sagsbehandling, herunder en ganske betydelig forøgelse af arbejdet (for os alle!) med sagen. Det kan allerede nu meddeles, at der er forbrugt mere end 125 timer på sagen, svarende til et salær på over kr. 312.500 ekskl. moms.”

Endelig anføres i mail af 7. februar 2020 ”I dit proces indlæg af 13. fm. har du over for retten gjort gældende, at sagen skulle være anlagt af ”et ikke eksisterende kontorfællesskab, som ikke havde

noget CVR-nr.” Jeg mener, at dette er på kanten af injurielovgivningen og udtalelsen må klart være mod bedre vidende! Sagen er – som det må være dig bekendt, hvis du har læst sagens akter – **anlagt af Concilio & Co advokatfirma I/S ved advokat Eva Persson og advokat Vivian Petersen. CVR-nummeret 27205887** er oplyst MANGE GANGE i sagen. **Sammenskrevet resume fra Erhvervsstyrelsen er da også fremlagt i sagen som bilag AAB, jf. ekstraktens side 211.** “Dit anbringende savner således enhver tænkelig mening, og jeg finder det faktisk malplaceret. Kollegialt skal jeg bede dig om senest på mandag, den 10. ds., kl. 14, at meddele retten, at retten skal se bort fra dette anbringende, som du som advokat notorisk må vide, er forkert”.

Sagsøgte har ikke kunnet opfatte disse indlæg som andet end trusler, hvilket blandt andet havde som konsekvens, at sagsøgtes daværende advokat så sig nødsaget til at udtræde af sagen.

I øvrigt henvises til det af sagsøgte tidligere anførte i nærværende sag og i BS Z-1778/2017 og BS-28935/2020-OLR.

København, den 28. marts 2022
Advokatfirmaet Bonde & Noringriis

Søren Noringriis